

VINKO BITENC: UKRABLJENI KRALJEVIČ PRAVLICA

Mala stranska vrata so se odprla in divje rjoveč je pridrvel bik v areno. Ljudstvo je od navdušenja skoro pobesnelo. Kričanja ni bilo konca, zdelo se je, da je žival mirnejša od ljudi, zakaj ustavila se je bila sredi arene, nepremično zrla v eno točko in težko hropla.

Zunaj je zatrobil rog. Ljudje so se nehote ozrli proti izhodu. Tam so se nenadoma pojavili trije mavriški vojaki na konjih. Srednji je bil Domingo. Potegnil je izpod obleke velik, bel list, vzravnal se je na konju in dejal:

»V imenu njegove Svetlosti kneza don Pedra prosim, da poslušate sledeči razglas!«

In z visokim, močnim glasom je čital knezove besede.

Smrtna tišina je zavladala v ogromnem cirkusu. Ljudje so napeto poslušali; nič drugega ni bilo čuti, kakor šumenje pahljač in hropenje očitvidno od vročine izmučenega bika, ki je legel sredi arene na tla.

Ko je Domingo končal, sta ostala dva vojaka spet zatrobila; nato pa so vsi trije jezdec okrenili konje in odjezdili.

Med ljudmi je završalo kakor v panju. Nekateri so mrmrali in se celo smejali, drugi zopet so pritrdjevali, se dvigali s sedežev in zapuščali prizorišče.

Toda krvava igra v areni se je pričela. Med tistimi, ki so odhajali, je bila tudi starejša ženska, nekoliko upognjena, s krivuljčastim, slokim nosom in majhnimi, bodečimi očmi.

Ko je glasnik Domingo čital kneževski razglas, je nepremično zrla vanj. Z odprtimi usti je poslušala besede, ki so prihajale iz ust mavriškega vojaka. Kar požirala je te besede, oči pa so ji pri tem žarele v čudnem ognju.

Dvignila se je torej s sedeža in se dokopala k izhodu.

Ko je bila na ulici, se je z lokavimi očmi oprezno ozrla na vse strani; nato je zavila v ulico, ki je vodila naravnost proti kneževski palači.

Ta ženska je bila Lerida, lastnica taverne pri »Morski ribi« in zaupnica Esmeralda, poglavarja morskih roparjev.

Počasi je krevsala starka dalje, boječe se je ozirala naokrog, če jo morda kdo ne opazuje.

Toda ulica je bila kakor izumrla. Kdor je le mogel, se je zatekel v senco pred silno vročino.

Čisto neopažena je prispela Lerida do palače.

Pred visokimi obokanimi vrati jo je ustavila straža. Močan vojak jo je vprašal, kam namerava in česa išče v palači.

Leridi je upadel pogum, že se je hotela vrniti, ne da bi odgovorila na vprašanje.

Toda pred očmi ji je zamigljalo samo suho zlato, bleščeči zlatniki so ji cingljali na ušesa — v duhu je videla kneževskega glasnika,

kako ob vhodu v areno čita mamljivi razglas kneza don Pedra — in v silni pohlepnosti po vsem obljubljenem bogastvu, ki ga bo deležen rešitelj princa, so se ji zasvetile oči kakor bazilisku, zmaju podobni živali.

S trepetajočim glasom je odgovorila:

»Rada bi govorila z njegovo Svetlostjo; gre namreč za rešitev princa...«

Vojak je stopil korak nazaj.

»Za rešitev princa? Pojdite z menoj!«

Lerida je bila vsa zbegana; postalo ji je žal, da se je vdala tako neprijetnemu poslu; a kaj je hotela? Nazaj ni mogla, ni smela.

Pred vhodom v knezove sobane jo je sprejel paž Moreno.

Srce ji je močno bilo, ko je stala pred knezom. Ta jo je prijazno nagovoril:

»Pravkar sem izvedel, da veste nekaj o mojem izginulem sinu, princu don Fernandu? Govorite!«

Ko je Lerida zaslišala prijazen glas knezov, se je nekoliko pomirila. Nemirno ji je begal pogled semintja, s tresočim glasom je pripovedovala.

»Vaša Svetlost, v moji krčmi sta se mudila prav onega dne, ko so ugrabili ubogega našega princa, dva morska roparja. Eden izmed njih je bil sam poglavar Esmeraldo, dobro vem, da je bil, sem ga spoznala. In tudi slišala sem, kako sta se pogovarjala o nekem princu in kovala načrte. Jaz seveda nisem vedela takrat, da gre za sina Vaše Svetlosti. Približala sem se čisto k njima, da bi čula vsako besedo. Tedaj pa me je zgrabil Esmeraldo za roko in zavpil:

„Ti prisluškuješ?! Če naju izdaš, potem gorje ti! Ubijem te!“

Lerida je prenehala, kakor da bi se zgrozila ob spominu na te besede.

»In to je vse, kar veš?« je dejal knez, ki je napeto sledil njenemu pripovedovanju.

»Ne, Svetlost, še ni vse! Ko sta roparja videla, da sem se ustrašila njune grožnje, sta postala predrznejša. Dejala sta, da prideta, če se jima načrt posreči, čez nekaj dni spet v mojo krčmo. In ko sem popoldne tistega dne stala na pragu svoje hiše, odkoder se vidi na morje, sem bila priča žalostnega prizora, ko sta prav ona dva moja gosta zgrabila ob obali nekega dečka, ga položila v čoln in kar se da hitro odrinila od obale.«

»In misliš, da naj bi bil oni deček moj sin?«

»Gotovo, Vaša Svetlost! Ko sem poslušala razglas o ugrabljenem princu, o bogatem plačilu, ki čaka njegovega rešitelja, sem se takoj spomnila na dogodek ob morju in sem prišla povedat Vaši Svetlosti...«

Zvita Lerida pa ni prišla na svoj račun. Njen pohlep po denarju je bil tako velik, da se ni znala krotiti v besedah.

Knez je takoj spoznal, da starka najbrž ne govori čiste resnice in ji je samo do bogastva, ki čaka rešitelja princa. Zato ji ni mnogo zaupal.

»Dobro, že ukrenem vse potrebno. Idite zdaj!«

Lerida se je globoko priklonila in oddrsala iz dvorane.

Še tisti večer so štirje mavriški vojaki po knezovem nalogu zasidli taverno pri »Morski ribi«.

Lerida jim je pokazala podzemeljsko klet, kjer so se nastanili.

(Dalje prihodnjič.)

SRCA NAŠA . . .

E. GANGL

*Srca naša mlada in veseta,
od ljubezni vroče plamené,
ki se nam za dragi dom je vnela,
lepše zanj gori od dne do dne.*

*Nāše misli, želje, naše delo
in mladosti volja, moč in rast,
vse življenje radostno in smelo
domu bodi darovano v čast!*

*Domu v čast in njemu v trajno srečo
naj telo se jači, jači um;
dušo, po kreposti hrepenečo,
naj krasi značajnost in pogum!*

*Dvigaj se ponosno vedra glava,
strup mehkužnosti do nas ne sme,
pot življenja je le ona prava,
ki v daljavo z borbo k vzorom gre!*